

MUTLULUK

Tuğba Ergen

Çok heyecanlıydım.
Çocukları karşıladık sonra dönünce de yemeğe gittik.
Orada masaları dolaşp sohbet ediyordu.
Biraz ürkek biraz heyecanlı bakışlarla etrafı süzüyorlardı.
Sonra Ali ile tanıştım onunla beraber gelenler lavaboya gittiği için masada tek başına oturuyordu. Masada karşısına oturdum sohbet etmeye başladık.
Yanımıza gelebilmek için önce köyünden ilçeye ordan ile sonra da başka bir ile gitmiş. Ve en son uçağa binip yanımıza gelmiş. Konuşurken çok ürkek ve çekingendi.

Sonrasında
SEM' e gittik.
Orada
çocuklarla
beraber oyun
oynadık.
Sonrasında
kalacakları
yerdeki odaları
ayarlamak için
ayrılanlardan
biri de bendim.

Daha az vakit
geçirmiş oldum ama akşam çocuklarla kalacak olan gönüllülerden biri olduğum
aslında daha fazla vakit geçireceğimin mutluluğuyla yerlere ayarlamaya gittik.
Geldiklerinde hemen herkesi yerleştirdik.
Çok hızlı bir tanışma olmuştu bizim için.

Sonraki sabah erkenden kalktık ve Anıtkabir'e gittik.
Çocuklar her şeyi hayranlıkla incelediler.

Grubumda Ayşe vardı. Uçağa binmekten korktuğu için gelmeden önce uçuk çıkarmış. Ayşe gezilerimiz boyunca çok az konuşuyordu. Oldukça sessiz olmasına rağmen anlatmak istediklerini bakışlarıyla ifade edebiliyordu.

Mesela o kadar güzel gülüyordu ki, ya da ben ona baktığım zaman utanmayla karışık bir gülümsemeye karşılık veriyordu. Galiba o bakışı anlatabilecek bir kelime yok.

Bir sürü müzeye gittik. Hepsini ilgiyle inceleyip not aldılar.

Yeni bir şey öğrenmeye aç oldukları o kadar belliydi ki ne anlatılırsa sanki akıllarına kazınıyormuşçasına sonrasında gittiğimiz müzeler hakkında sorular soruyorlardı.

Ne zaman sohbet etmeye başlasak önce biraz çekiniyorlardı ama sonra sanki ailesinden biriymişim gibi kendisiyle ilgili her şeyi anlatıyorlardı.

Otobüse her binişimizde yol biraz uzak olsa bile çok çabuk geçiyordu.

Çünkü hep beraber şarkı söylüyorduk. Zamanı hızlandırmanın formülünü bulmuştuk hep beraber. Yarım saatlik yol bile 5 dakikaymış gibi çabucak geçiyordu.

Son gün otobüsteyken Ayşe'nin kenarda bir şeyler karaladığını gördüm. Yanına gittim. Ne yazıyorsun bakalım, dedim. Kâğıdı sakladı ve bana bakıp gülümsedi ve "Hiç " dedi. Bir 10 dakika sonra yanıma geldi ve kâğıdı uzattı.

Bana mektup yazmıştı. Mektupta başta alışamadığını ama sonra çok alıştığını yazmıştı. Bir yandan ailemi göreğim için gittiğime seviniyorum, bir yandan da sizden ayrılacağım için gitmek istemiyorum yazmıştı.

Bu kadar kısa zamanda bir çocuğun dünyasında böyle bir edinmenin mutluluğunu ifade edebilecek kelime yok galiba. Proje boyunca çocuklarla beraber otelde kaldığım için çok daha fazla vakit geçirme fırsatı yakaladım. Daha yakından tanıyabilme fırsatı buldum onların o güzel dünyalarını.

Ve çocuklar o kadar güzeldi ki onları tanıdıkça daha fazla projeye gitmediğim için yaşadığım pişmanlığı ifade edemem galiba.

O kadar içtenlerdi ki birden arkamda iki kolla sarılmış buluyordum kendimi. Sonra yanağıma bir öpücük işte mutluluğun tanımını bu olsa gerek...

Sevgilerle,

Tuğba Ergen

Ankara Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği